

hus klarede sig fortræffeligt. Alle vort Rets-systems Mangler gaa ud over de daarligt stillede i Samfundet, dem, som i Forvejen paa Grund af Savn og Nød ere uheldigt stillede, og som, hvad der for øvrigt ogsaa hænger sammen med Fattigdom og Nød, paa Grund af daarlig Opdragelse ere mere udsatte for at begaa Lovovertrædelser end andre. Det er dem, som det for en stor Del gaar ud over, at vi have en saa daarlig Retspleje. Man mener, man har faaet en Reform af Retsplejen. Den højtærede Justitsminister mødte i Fjor med en god Villie til og lyse Forhaabninger om at gennemføre en Retsreform. Jeg ved ikke, hvorledes Skuffelsen har taget paa ham, men jeg tror, han maa indrømme, han er bleven skuffet, den højtærede Justitsministers Evne til at gennemføre Reformen blandt sine Partifæller har ikke været saa stor som hans Villie. Det er beklageligt, men det maa vi bøje os for. Men lad os saa afskaffe denne Retsreform, som kun er en Indbildning, og som Befolkningen tror vi have. Lad os sætte den ud af Kraft og sige til Befolkningen: Vi have ingen Retsreform, vi have ingen Udsigt til, at den to Gange vedtagne Retsreform skal blive ført ud i Livet, lad os kassere den helt og begynde paa en frisk. Lad os i alt Fald faa begyndt, lad os faa gjort noget, for at vi kunne faa en virkelig Reform. Hvis det ikke lykkes at gennemføre den, vi have vedtaget, lad os saa begynde paa en anden, saa at vi dog efterhaanden kunne komme frem i Stedet for at leve under den uholdbare Tilstand, som vi have levet under i saa mange Aar.

Der er umaadelig mange Omraader, hvor vi kunde trænge til at faa en Retsreform. Et lille Omraade, som for Resten ikke er saa lille, vil jeg tillade mig at henvende Ministerens Opmærksomhed paa. Det kunde maaske lykkes ham, hvis det ikke lykkes ham at gennemføre den store Reform, at gennemføre en Reform paa dette Omraade. Det angaar Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsarrest. Loven af 5. April 1888 er efter min Mening en meget daarlig Lov. Naa, det var jo kun en Begyndelse, det var noget nyt, og man kan derfor maaske forstaa, at Loven ikke blev saa god, som den kunde være. Den kræver for at træde i Kraft, at det bogstaveligt og positivt skal godtgøres, at den vedkommende, der har været underkastet Vare-tægtsarrest, er uskyldig, hvilket i Praxis vil sige, at den virkelige Forbryder skal være funden. Maa jeg nævne et lille karakteristisk Eksempel. En Mand ude paa Nørrebro blev sigtet for at

have stjaalet en lille Ting, vurderet til 3 Kr., hos en Marskandiser. Han blev anholdt, arresteret og konfronteret med Marskandiseren, der fastholdt, at det var ham, der havde gjort det. Manden var en meget anset Mand, han havde boet i den samme Ejendom i 15 Aar, havde været Vicevært og fik af alle mulige Mennesker de mest glimrende Vidnesbyrd. Der var ikke Spor af Grund til at tro, at han havde taget den lille Ting, men ikke desto mindre sad han nogle Uger og blev saa løsladt med den Motivering af Dommeren, at det var i Betragtning af de gode Vidnesbyrd. Den Mand kom til mig for at spørge, om han ikke kunde faa Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsarrest. Jeg maatte svare, at vi kunde jo forsøge, men jeg troede, det var haabløst, saa længe den virkelige Tyv ikke var funden. Dommeren vilde sige, at der intet forelaa, der tydede paa, at han var uskyldig, og han vilde saa ingen Erstatning kunne faa.

Jeg har set adskillige Tilfælde, hvor Folk have gjort Forsøg paa at faa Erstatning, men hvor det er mislykkedes, fordi man ikke har kunnet fyldestgøre Lovens Forskrift om, at den paagældendes Uskyldighed skulde være godtgjort. Det Fremskridt, som Retsreformen paa dette Omraade hidfører, er ikke saa stort, som jeg kunde ønske; men dens Bestemmelse maa dog betegnes som et Fremskridt, idet det kun kræves, at det skal være oplyst, at det efter det foreliggende maa antages, at Manden ikke er skyldig. Det gør dog en Forskel. Jeg mener, man kunde gaa videre. Jeg synes, der ingen Mening er i at sætte et saa stort Apparat i Bevægelse, hver Gang en Mand skal have en lille Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsarrest. Man kunde — i alt Fald, hvor det kun drejer sig om mindre Beløb — lade Justitsministeren afgøre, om vedkommende kan faa Erstatning eller ej. Finder han, at Manden ikke kan faa Erstatning, kan denne gaa til Domstolene. Justitsministeren maatte paa Grundlag af Forhøret godt kunne afgøre, om Manden skal have Erstatning eller ikke. Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister, om han ikke kunde faa indført en Forandring paa dette Omraade, hvis han ikke kan faa gennemført Retsreformen, hvad jeg helst saa, selv om jeg maa indrømme, at den har nogle slemme Pletter. Men lad os dog faa begyndt. Jeg tror, at vi nogenlunde hurtig kunde faa gjort Befolkningen begribelig, hvilke Pletter der er, og maaske faa dem slettede. Vi maa ikke vedblive at have en Retsreform, der kun